

Székesi Ferenc: A múzsa csókja

2012. október 16. kedd, 13:22 .

Kiseb port kavart Magyarországon, hogy a 93 éves amerikai Lawrence Ferlinghetti, a beat irodalom nagy öregje nem fogadta el a Magyar Pen Club által idén februárban alapított Janus Pannonius díjat, mivel a vele járó ötvenezer eurót részben az a magyar kormány fedezi, amely a költő szerint korlátozza a szabadságjogokat.

Hogyha nem így történik, hogyha az elképzelt díjazásnak, illetve a visszautasításnak nem lett volna semmiféle politikai vonatkozása, hogyha mondjuk Ferlinghetti az írja, hogy nem középkor- és nem magyar történelem szakértő, nem ismeri Janus Pannoniust, nem olvasta egyetlen versét sem, mert nem tud sem latinul, sem magyarul, illetve a Pen Club elnök Szócs Géza is csupán onnan ismerős, hogy a szakálla emlékezteti őt az Üvöltés szerzőjére, Ginsbergre, akkor alighanem irodalmi körökben marad az esemény. Így azonban kitört vagy betört a magyarországi médiába és jó néhányan igyekeznek megfogalmazni okos gondolataikat.

Így például Sinkovits Ferenc, a Magyar Hírlap egyik véleményírója, aki úgy véli, hogy a nemzetközi zsűri „ilyen erővel persze szavazhatott volna Jevtusenkóra is, aki ugyancsak a jelöltek között volt, s legalább egyszer életében járt már Magyarországon. Vagy Markó Bélára. Aki nem magyar költő ugyan, de legalább magyarul ír.”

Szóval a sok kötetes, a magyartanár Markó Béla, az egyik neves erdélyi magyar irodalmi folyóirat szerkesztője és (volt) főszerkesztője, akit magyarságának vállalásáért hosszú esztendőkön át tartott megfigyelés alatt a román titkosrendőrség, nem magyar költő. Csak magyarul ír.

A magyarországi köztelevízió híradójában pedig arról számolnak be, hogy a nemrég Berlinben járt Orbán Viktor miniszterelnök egyik előadásán ott volt a „magyar származású Nobel-díjas író, Kertész Imre is”.

Tehát ő sem magyar. Csak magyar származású.

Azután többen az erdélyi magyarok közül megkérdezték a világhálón, hogy a magyarországi sporthíradásokban a kolozsvári focicsapatot miért emlegetik úgy, hogy csé-fé-ré kluzs és miért nem mondják azt, hogy kolozsvári cé-ef-er. Egyezmény – mondták-írták, így kéri a főszerkesztők. Az idegen csapatokat Magyarországon saját nevükön nevezzük meg. Tehát: Kolozsvár is idegen.

Egy székelyföldi család Németországból tért haza és a magyarországi autópályán néhány kilométerrel túllépte a megengedett sebességet. A radarozó rendőr kérte a román rendszámú gépkocsit vezető férj iratait, majd amikor elolvasta, hogy Szabó János, akkor így fordult a társához: még jó, hogy nem érti, amit mondok, mert ezt a bűdös románt, ha így száguldozik az országunkban, még jobban megbüntetem. Valószínű, Szabó János, hogy baj ne érje, ezután turulmadáron, bő gatyában és árvalányhajás fejdísszel fog átlebegni Magyarország fölött.

Markó Béla legújabb kötetét pedig úgy mutatják be Budapesten: íme, egy romániai költő, aki meglepő tömörséggel használja a ki tudja honnan kölcsönvett ékes és veretes magyar nyelvünket.

A MOL Ligában szereplő szín-székely hokicsapatot pedig a hagyományokhoz híven ezután is leoláhozzák a legkülönbözőbb magyarországi műjégpályákon. És a húsz esztendeje az egyik magyarországi faluban élő székely agrármérnök szomszédja számára továbbra is a román mérnök marad.

Mert a dolgok saját maguk jelképei. Ez annak a Pengiun Books-nál megjelent Ginsberg-versgyűjteménynek a bevezető mottója, amelyet már 1989 után a lányomtól kaptam, tudván, hogy ifjú koromban nagyon szerettem a beat irodalmat, illetve belőle mindazt, ami **Eörsi István** fordításában eljutott hozzám.

A fedőlapon a szakállas-szemüveges Ginsberg valóban hasonlít Szőcs Gézához. Aki nyilvánvalóan azért találta ki a Janus Pannonius díjat, hogy az átadások eseményével nem annyira a díjazott költők, mint inkább a magyar irodalom és kultúra, a magyar költészet rangja-hírneve növekedjen és terjedjen a világban.

Csakhogy otthon, mármint új otthonában is másként kellene fogadni a múzsa csókját. A Magyar Hírlapnak sem ártana egy kis költészet, amiként az életét jó ideig Nagyváradhoz kötő Janus Pannonius írta: „Te jöjj belém át, s én, lelked ha ki bírom érdemelni, hidd meg: a magamét elengedem majd.”